ΕΤΟΣ ΣΤ' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 24 Μαΐου 1892 Ἀριθ. 261

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' δ' καὶ ε' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐντυπώσεις ταξειδίου. Οἱ σπογγαλιεῖς. — Ἡ ὑγεία μας καὶ ὁ Μάϊος (ὑπὸ κ. Μαρίας Grigné ἰατροῦ). — Τὸ ὄνειρον μιᾶς κυφῆς (ὑπὸ δος Ἀθηνᾶς Σιγανοῦ). — Ἡ παγκόσμιος Ἔκθεσις τοῦ Σικάγου καὶ ἐπιστολὴ Ἀμερικανίδων. — Ἡ κ. Παρασκευοπούλου ἐπικρινομένη. — Ἑλληνικὴ σημαία (ὑπὸ κ. Βασιλικῆς Κυριακίδου). — Σκέψεις τῆς βασιλίσσης τῆς Ρουμανίας Ἐλισάβετ (ὑπὸ κ. Ἄννης Σερουίου). — Τὰ λουτρὰ καὶ ὁ τροχιόδρομος. — Ἑβδομαδιαῖον δελτίον. — Συνταγαί. — Συμβουλαί. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

ΟΙ ΣΠΟΓΓΑΛΙΕΙΣ

Νὰ ὑπάγωμεν; νὰ μὴ ὑπάγωμεν; Εἶναι μακρὰν τὸ πλοιάριον ἔλεγον οἱ μέν. Ἡ θάλασσα εἶναι ἡσυχωτέρα λίμνης. Ἄγωμεν! εἴπομεν ἀποφασιστικῶς αἱ κυρίαι, καὶ ἡ γνώμη μας ὑπερίσχυσεν.

Ἦτο μία ἐκ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, καθ' ἃς πάντα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως φαίνονται ἠδυπαθῶς νεναρκωμένα. Τὰ ὕδατα τοῦ Ὀπουντείου κόλπου εἶχον μεταβληθῆ εἰς ὕαλον ἀμαυράν, ἣν οὐδεμία ρυτὶς ἐκηλίδου, καὶ ἥτις πιστότατα ἀντεκατόπριζε τὸ νεφοσκεπὲς καὶ μελαγχολικὸν τοῦ οὐρανοῦ πρόσωπον.

Ὁ ἥλιος, ὅστις πάντοτε ὀπισθοχωρεῖ, πάντοτε κρύπτεται ἐκ πείσματος, ὅταν βλέπῃ τὴν γῆν ἀποφεύγουσαν τὴν φωτοβόλον τῶν ἀκτίνων του αἴγλην, ὁ ἥλιος καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐκρύπτετο ὄπισθεν πυκνῶν νεφῶν, μόνον δ' ἡ θερμὴ ἀπονοή του ἔφθανε μέχρις ἡμῶν, πιέζουσα τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ καθιστῶσα τὸν ἀέρα βαρύν, πνιγηρόν.

Τὸ νησύδριον τοῦ Ἁγίου Νικολάου μᾶς ἐφιλοξένει ὑπὸ τὴν ὡραίαν καὶ γραφικωτάτην ἐξέδραν του. Ὅλαι καὶ ὅλοι μας εἴμεθα κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον καλλιτέχναι, ἐκ τῶν στομάτων δὲ πάντων ἠκούοντο ἐπιφωνήματα θαυμασμοῦ διὰ τὰς ὡραίας καὶ ποικιλοτρόπως ἐναλλασσούσας εἰκόνας τῶν περὶ ἡμᾶς μαγικῶν τοποθεσιῶν.

Μόνον ὁ προστάτης τῆς μικρᾶς νήσου ἴσως δυσηρεστεῖτο διὰ τὴν συνεχῆ ἐκείνην νηνεμίαν, ἥτις δὲν τῷ παρεῖχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν τῶν κατὰ τῆς ἀγρίας θαλάσσης παλαιόντων ναυαγῶν, τῶν μετὰ τόσης πίστεως καὶ ἀγάπης ἐπικαλουμένων πάντοτε τὴν βοήθειάν του.

Τῷ προσεφέρθη ἐν τούτοις θυμίαμα καὶ ἠνάφθησαν εὐλαβῶς αἱ κανδύλαι του παρὰ τῶν εὐσεβεστέρων ἐκ τῶν συντρόφων μας, ἐνῷ οἱ λοιποὶ ἠρκέσθησαν εἰς μικρὰν προσευχὴν πρὸ τῆς καινουργοῦς εἰκόνος του, δι' ἣν χεῖρες εὐσεβῶν χωρικῶν εἶχον παρασκευάσει ὡραῖον ἐκ μεταξίνου διαφανοῦς ὑφάσματος παραπέτασμα.

Μακρὰν ἡμῶνεί.ς ἀπόστασιν ἱκανῶν λευγῶν διεκρίνετο σπογγαλιευτικὸν πλοιάριον. Αὐτὸ λοιπὸν ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθῶμεν, καὶ χάριν τῆς νέας ταύτης θαλασσίας ἐκδρομῆς, κατήλθομεν ἐν σπουδῇ τὴν θαμνόσπαρτον τοῦ νησυδρίου κλιτὺν καὶ ἀπὸ βράχου εἰς βράχον μετὰ προσοχῆς βαίνουσαι ἐφθάσαμεν μέχρι τῆς ἀμμώδους παραλίας, ἐφ' ἧς ἦτο ἠγκυροβολημένη ἡ ἀναμένουσα ἡμᾶς λέμβος.

Μετὰ κωπηλασίαν ἡμισείας περίπου ὥρας, καθ' ἣν ὄπισθεν ἡμῶν ἐξετυλίσσετο ἤδη ὑπὸ νέαν μορφήν, ἔτι γραφικωτέραν ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως, τὸ μεγαλοπρεπέστατον τῶν πανοραμάτων ἅτινα δύναταί τις νὰ φαντασθῇ, καθ' ἣν οὐδεὶς ἄλλος θόρυβος ἠκούετο ἢ ὁ θροῦς τῶν διασχιζουσῶν τὸ ὕδωρ κωπῶν, καθ' ἣν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπεράντου ἐκείνης θαλασσίας ἐκτάσεως ἡ λέμβος μας ὡμοίαζε πρὸς μικρὸν φλοιὸν καρύου, ἡμεῖς δὲ πρὸς νάνους ἀσθενεῖς καὶ ἐκμηδενιζομένους ἐν τοιούτῳ μεγαλείῳ, μετὰ ἡμισείας ὥρας πλοῦν ἐπλησιάσαμεν πρὸς τὸ πλοιάριον.

Ἐν αὐτῷ εἰκοσὰς περίπου ἡλιοκαῶν ἀνδρῶν εἰς ἴδιον ἕκαστος ἀσχολούμενος ἔργον ἐπάλαιον καρτερικοὶ καὶ μετὰ στωϊκῆς ἀπαθείας τὸν τρομερὸν τῆς ζωῆς ἀγῶνα. Δύο τούτων περιέστρεφον ἀεννάως κύλινδρον, δι' οὗ μετήγγιζον ἀέρα εἰς μακρὸν σωλῆνα, συγκοινωνοῦντα μετὰ τοῦ ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης σπογγαλιέως.

Αἴφνης ἡ τέως ἤρεμος καὶ ὑελώδης θαλασσία ἐπιφάνεια ἐφάνη συνταρασσομένη καὶ ἐκσπῶσα εἰς ἀφροὺς λευκοπρασίνους, ὁ κύκλος τῆς τρικυμιώδους ταύτης ταραχῆς ηὐρύνετο ὁλονέν, μέχρις οὗ μέγα τι θηριῶδες τέρας ἐπεφάνη ἀνελκυόμενον ἀπὸ τοῦ πλοίου. Ἦτο ὁ σπογγαλιεύς.

Φρίκη ἀληθὴς μᾶς κατέλαβεν. Ἦτο λοιπὸν ἄνθρωπος ἐκεῖνος μὲ τὴν ὀκτάγωνον, δίκην σιδηροδρομικοῦ ἐσβεσμένου φανοῦ, μαύρην κεφαλήν του, μὲ τοὺς δύο σκοτεινοὺς ἀπειρομεγέθεις ὀφθαλμούς του, μὲ τὸ ἐξ ἐλαστικοῦ περίβλημα, μὲ τὰ ὀγκώδη τεμάχια τοῦ μολύβδου τὰ ἀνηρτημένα ἀπὸ τῆς ράχεως, τοῦ στήθους καὶ ὑπὸ τοὺς πόδας ἔτι. Ἦτο λοιπὸν πλάσμα Θεοῦ, ὁμοίωμα αὐτοῦ τοῦ πλάστου, ὁ κατάδικος οὗτος τῆς τύχης, ὁ ὑποχρεωμένος νὰ ζητῇ τὸν ξηρὸν ἄρτον του εἰς τὰ ἄδυτα τῆς θαλάσσης βάθη, ὁ διακινδυνεύων ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν ζωήν του, ὁ δεκάκις τῆς ἡμέρας ἐν ἀποτροπαίῳ καὶ ψυχρῷ τάφῳ κατερχόμενος, ὁ μονομαχῶν μετὰ τοῦ τρομερωτέρου τῶν στοιχείων, τοῦ ὕδατος, καὶ μετὰ τῶν εἰδεχθεστέρων θαλασσίων τεράτων!

Ναί! Ἦτο ἄνθρωπος καὶ αὐτός, νέος μόλις εἰκοσιπενταετής, ὡραῖος, πλήρης ζωῆς καὶ σφρίγους, ὡς ἐφαίνετο ἤδη ἀπαλλαγεὶς τοῦ σκαφάνδρου, ὃ ἔφερεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς λοιπῆς συσκευῆς, τῇ βοηθείᾳ τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ ἐργάζηται εἰς τὰ θαλάσσια βάθη. Ναί! ἦτο ἄνθρωπος ἐξ ἄλλου ἐρχόμενος κόσμου, μετ' ἄλλου βασιλείου ἐπικοινωνῶν, ἄλλων ὄντων τὸν βίον καὶ τὴν ὕπαρξιν παρακολουθῶν. Δι' ἡμᾶς ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ κόσμος εἶναι μυστήριον, ἄβυσσος! Δι' ἐκεῖνον εἶναι βασίλειον μαγικόν, εἶναι ἐργοστάσιον πολυμήχανον, οὗτινος τὰ προϊόντα ἐκμεταλλεύεται, εἶναι κοιτὶς λαῶν οἵτινες ἀργὰ ἢ γρήγωρα θὰ ἀνέλθωσι μέχρις ἡμῶν, ζητοῦντες καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος των εἰς τὸ συμπόσιον τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ζωῆς!

Τῷ ἐζητήσαμεν ἕνα σπόγγον ἐκ τῶν νεωστὶ συλλεγέντων. Πρόθυμος, ἀγαθός, εὐπροσήγορος, ὅλος καρδιά, ὡς ὅλοι οἱ ζῶντες εἰς τὴν θάλασσαν, ἔρριψεν εἰς τὴν λέμβον μας μικρὸν σπόγγον, ὃν ἡμεῖς μετὰ παιδικῆς περιεργίας ἐξητάζομεν. Εἶχε βαρυτάτην ὀσμὴν θαλασσίαν, δὲν ἦτο δὲ ψυχρόν, ἀναίσθητον, νεκρὸν ἐν τέλει σῶμα ὡς ὁ κατειργασμένος σπόγγος.

Οἷον μυστήριον, οἵας ἰδιοτροπίας τῆς φύσεως περικλείει τὸ ζωόφυτον τοῦτο, ὅπερ βραδέως καὶ μονοτόνως ἀναπτύσσεται, προσλαμβάνων νέα ἑκάστοτε μόρια, νέα μικροσκοπικὰ ἄτομα! Καὶ ὑπάρχουσι τοιαῦτα ἀνὰ δισεκατομμύρια μυριάδων ἐν ἐλαχίστῃ δόσει ὕδατος.

Παρετήρουν τὸ ἑσπέρας τὴν φωσφορίζουσαν λάμψιν τοῦ κύματος, ὅπερ βραδέως καὶ ἡσύχως ἐφέρετο καὶ ἐχάνετο ἐπὶ τῆς ὄχθης, ἐκπέμπον μυριάδας σπινθήρων, ἀποτελούντων ἀληθῆ χείμαρρον φλογῶν. Ὅλα αὐτὰ εἶναι μικρόζωα, μεταξὺ αὐτῶν πλεῖσται νύμφαι σπόγγων. Τὴν ἡμέραν τὸ ὕδωρ φαίνεται διαυγές. Οὐδαμοῦ ἴχνος ζωῆς, ἴχνος ὑπάρξεως τῶν μικρῶν τούτων ὄντων. Τὴν νύκτα ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς σελήνης ἐκτελοῦσιν ἀληθεῖς παννυχίδας, ἀληθεῖς ἑορτὰς ἔρωτος μὲ φωτοχυσίαν ὑπερβαίνουσαν πάσας τὰς ἠλεκτρικὰς ἡμῶν ἐπινοήσεις.

Ἀλλ' ὁ βίος των δὲν εἶναι ἐντελῶς ἄνευ σκοποῦ καὶ προορισμοῦ! Ἀφοῦ πλεύσωσιν ἐπί τινα χρόνον διὰ τῶν παλτικῶν αὐτῶν λαχνῶν προσηλοῦνται εἰς τὰς θαλασσίους ἀβύσσους ἐπὶ ξένων σωμάτων, ἀκινητίζουσι, μεταβάλλουσι σχῆμα καὶ διατρυπῶνται ὑπὸ συρίγγων ἐν αἷς κυκλοφορεῖ τὸ ὕδωρ. Εἶναι εἶδος, μόριον ζώου ἢ φυτοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει οὔτε κεφαλήν, οὔτε καρδίαν, οὔτε φλέβας, οὔτε μέλη, οὔτε νεῦρα καὶ τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις ζῇ καὶ αἰσθάνεται. Ρίπτεται εἰς τὴν θάλασσαν ὡς ἀνεξάντλητος προμήθεια δημιουργοῦ δυνάμεως, βαθμηδὸν δὲ καὶ κατ' ὀλίγον σχηματίζεται, ζῇ. Ἐν τῇ μάζῃ του ἀναπτύσσονται νήματά τινα κεράτια ἢ δοράτια πυριτιώδη. Ἐξ αὐτῶν δὲ ἐκλεπίζονται αἱ λαχνοφόροι νύμφαι.

Ζωόφυτον, λέγουσιν οἱ σοφοί ἤτοι ζῶον καὶ φυτόν, τρῶγον καὶ πῖνον, ἐνοφθαλμιζόμενον καὶ συζευγνύμενον, ἄρρεν καὶ θῆλυ ταυτοχρόνως, ἀναπαραγόμενον ἀδιακόπως, τρῶγον καὶ χωνεῦον διὰ τῆς αὐτῆς ὀπῆς, ἀναγεννώμενον ἐκ τοῦ ἰδίου του πτώματος!

Τὸ ζωόφυτον τοῦτο ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ ὁλονὲν ἀναπτυσσομένῃ ἀνάγκῃ τῆς πολυτελοῦς εὐμαρείας του, ἐσκέφθη νὰ χρησιμοποιήσῃ. Τὸ ὕφασμα ὅσον καὶ ἂν ὑφαίνεται λεπτοφυές, ἐθεωρήθη ὀλιγώτερον ἁπαλόν, ὀλιγώτερον λεῖον, ὀλιγώτερον τοῦ σπόγγου θωπευτικὸν διὰ τὴν τρυφερὰν του ἐπιδερμίδα. Καὶ πρὸς μείζονα ἀπόλαυσιν κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς καθαριότητος ὀλίγων τινῶν προνομοιούχων καὶ χαϊδευμένων τῆς τύχης, κατεδικάσθη μεγάλη μερὶς ἀτυχῶν ὁμοίων μας νὰ ὑφίσταται τὸν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του κρεμάμενον κίνδυνον τοῦ ἀποπνιγμοῦ, νὰ καταστρέφῃ τὴν ὑγείαν του ὡς ἐκ τῆς ἐν τῇ ὑγρᾷ θαλάσσῃ διαιτήσεώς του, νὰ ζῇ τὸν ὀλίγον χρόνον τῆς ζωῆς του — διότι οἱ σπογγαλιεῖς ἀποθνήσκουν νεώτατοι — μακρὰν τῆς οἰκογενείας του, νὰ μὴ βλέπῃ ἢ ἐπὶ ὀλίγας ὥρας τῆς ἡμέρας τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ὡπλισμένος δὲ διὰ μαχαίρας νὰ συνάπτῃ μάχας μετὰ τῶν θαλασσίων τεράτων, ἀπὸ τῆς αἱμοβόρου καὶ σπαρακτικῆς ἐπιθέσεως τῶν ὁποίων τὸν σώζει τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του σκάφανδρον, ὅπερ τὸν μεταβάλλει εἰς εἰδεχθὲς καὶ ἐπίφοβον τέρας.

Ἀγνοῶ, ἐὰν τοῦτο δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἀνθρωπίνη ἢ θεία δικαιοσύνη καὶ ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὗτος τοῦ λαοῦ εἶναι ὀλιγώτερον μάρτυς τῶν ἐν τῷ θρησκευτικῷ μαρτυρολογίῳ τεταγμένων. Ἡμεῖς αἱ εὐαίσθητοι, τρυφεραὶ καὶ συμπαθεῖς ὑπάρξεις, ὡς μᾶς ἀποκαλοῦσιν οἱ ποιηταί, αἱ μείζονα ποιούμεναι χρῆσιν τῶν σπόγγων, διενοήθημεν ἆρά ποτε πόσων ἀνθρώπων ἡ ζωὴ κινδυνεύει, πόσαι δυστυχεῖς μητέρες καὶ σύζυγοι καὶ ἀδελφαὶ πενθοῦσι νεώταται τὰ θύματα τῆς ἰδιοτρόπου ταύτης πολυτελείας μας!

Μὲ τοιαύτας ἐντυπώσεις ἀπεμακρύνθημεν τοῦ σπογγαλιευτικοῦ πλοιαρίου, κατηφεῖς, μὲ βλέμμα μελαγχολικὸν καὶ περίλυπον, ζητοῦσαι νὰ ἐξιχνιάσωμεν ἐν τῷ μεγαλείῳ ἐκείνῳ τοῦ ἀπείρου, τὴν θέσιν, ἣν ὁ Θεὸς ἐπιφυλάσσει ἐν τῇ αἰωνιότητι πρὸς τοὺς μάρτυρας τούτους τῆς ζωῆς.

Η ΥΓΕΙΑ ΜΑΣ ΚΑΙ Ο ΜΑΪΟΣ

Ἡ ἄνοιξις κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο φέρει τὸν ἀληθῆ χαρακτηρισμόν της, διερχόμεθα δὲ ἐντελῶς ὡραίας ἡμέρας μὲ πλήρη ἥλιον, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ὑποφέρωμεν ἀπὸ ὑπερβολικὸν καύσωνα. Ἐντεῦθεν ἡ βλάστησις τῆς γῆς ὑπῆρξεν ἐξόχως θαυμασία, τὰ δένδρα περιεβλήθησαν ἤδη τὴν θαλερὰν στολήν των, ὑπὸ τὴν δραστικὴν ὁρμὴν τοῦ φυτικοῦ χυμοῦ, ὅστις ἀνέρχεται ὁλονὲν αὐξανόμενος πρὸς τοὺς κλάδους καὶ τοὺς κλώνους καὶ διαρρηγνύει μεθ' ὁρμῆς τὸν ἀνίσχυρον φλοιόν.

Ἡ μεταβολὴ αὕτη τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως ἐξασκεῖ τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἐπιρροὴν καὶ ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Καὶ δὲν αἰσθανόμεθα ἆρα καὶ ἡμεῖς τὸ στῆθός μας κάπως ἐλευθερώτερον διαστελλόμενον, τὸ αἷμά μας σφύζον ἐν ταῖς φλέβαις μετὰ μείζονος ὁρμῆς ὑπὸ τὰς μεθυστικὰς ἀναθυμιάσεις τῆς γῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην;

Ἀφεθῆτε ἐλευθέρως εἰς τὸ αἴσθημα τῆς ἀπολαύσεως, τῆς ἀναζωογονήσεως, ἧς ἡ ἄνοιξις εἶναι πάντοτε κομιστής. Μὴν ἀκούετε πολὺ τοὺς αἰωνίως μεμψιμοιροῦντας ἰατρούς, οἵτινες ἀδιακόπως καὶ στερεοτύπως σᾶς ἐπαναλαμβάνουσι: Προσέχετε, ὁ γενικὸς ἐρεθισμός, ὃν προκαλοῦσιν οἱ πρῶτοι καύσωνες προδιαθέτει εἰς αἱμορραγίας, εἰς αἱμοπτυσίας, εἰς φλόγωσιν τῶν πνευμόνων καὶ τοῦ ἐγκεφάλου.

Ἐὰν δὲν πάσχητε ὑπὸ χρονίας παθήσεως, ἐὰν ἰδιαίτατα δὲν εἶσθε φθισική, αὕτη εἶναι ἡ ἐποχὴ τοῦ ἔτους, καθ' ἣν αἰσθάνεσθε τὴν ὑγείαν σας εἰς ἀρίστην κατάστασιν, καθ' ἣν καὶ σεῖς μετὰ τῆς λοιπῆς φύσεως ἀναζωογονεῖσθε. Ὁ μόνος κίνδυνος προκύπτει ἐκ τῆς ἀποτόμου ἀτμοσφαιρικῆς μεταβολῆς, δι' ἣν ὀφείλομεν νὰ λαμβάνωμεν πάντοτε τὰ κατάλληλα μέτρα.

Πολλαὶ καὶ πολλοὶ συνειθίζουσι νὰ προστρέχωσι, εἰς καθάρσιον ὡς προφυλακτικὸν ἀπὸ ἐνδεχομένων ἀσθενειῶν. Χωρὶς νὰ μεμφθῶ τοὺς ἰατρούς, οἵτινες ἐπιτρέπουσι τοῖς πελάταις των τὴν συνήθειαν ταύτην, ἀναφέρω ὅτι οἱ διασημότεροι τῶν ὑγιειονολόγων καταδικάζουσι μετ' ἐνεργητικότητος ὡς ἀνωφελῆ καὶ ἐπικίνδυνον τὴν παλαιὰν συνήθειαν τῆς προσλήψεως καθαρσίων, εὐθὺς ὡς τὰ φύλλα βλαστήσωσιν ἐπὶ τῶν δένδρων. Οἱ καθηγηταί μας, οἱ ἀληθῶς σοφοί, συμβουλεύουσι νὰ προσέχωμεν ἐπὶ τῆς διαίτης καὶ διαθρέψεώς μας κατὰ τοὺς θερμοὺς μῆνας ἀναπληροῦσαι τὰς θερμαντικὰς τροφὰς καὶ τὰ ποτὰ δι' ἐλαφρῶν τοιούτων. Οὕτω κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας ἐγκαταλείπομεν καθ' ὁλοκληρίαν τὰ βόεια κρέατα, τοὺς δυνατοὺς ζωμούς, τὰ παστὰ κρέατα καὶ τοὺς ἁλμυροὺς ἰχθεῖς, τὰ παχέα, τὰ ἀρωματικά, τὸν ἄδολον οἶνον — διὰ τὸ κλῖμά σας μάλιστα καὶ αὐτὸν τὸν κεκραμένον — καὶ ἀναπληρῶμεν διὰ λευκῶν κρεάτων, ἰχθύων δι' ἀφθόνων χορταρικῶν, διὰ γαλακτερῶν καὶ διὰ μεταλλικῶν ὑδάτων.

Εἰς χώρας τινὰς συνειθίζουσι νὰ πίνωσιν ἀνὰ πᾶσαν πρωΐαν ἱκανὴν δόσιν γάλακτος, ἢ ξυνογάλακτος μεταβαίνοντες κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν ἐν τῇ ἐξοχῇ ποίμνην.

Ἡ δίαιτα αὕτη ἀναλογεῖ πρὸς τὴν τῶν σταφυλῶν, ἣν πολλοὶ ποιοῦνται τὸ φθινόπωρον. Εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἰδίᾳ χώρας εἰς ἃς βεβαίως ὑπάγεται καὶ ἡ ἰδική σας εἶναι ἀνάγκη νὰ γείνηται μεγάλη χρῆσις λαχανικῶν, ζωμοῦ δὲ μόνον διὰ χόρτων κατεσκευασμένου δύναταί τις ἀρόβως νὰ κάμνῃ χρῆσιν. Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μάλιστα Ἕλλησιν ἡ φυτοφαγία ἦτο ἐν μεγάλῃ τιμῇ, γυναῖκες δὲ ἦσαν αἱ ἐμπορευόμεναι πάντα τὰ χορταρικά, ὡς μέχρι σήμερον παρ' ἡμῖν συμβαίνει. Ἱστορικὸν δὲ ἔμεινε τὸ πάθημα τοῦ Δημοσθένους, ὅστις, ὡς γνωστόν, ἦτο βραδύγλωσσος, καὶ ὃν διέκοψεν ἐν τῇ ἀγορᾷ λαχανοπῶλις γυνή, ἵνα τῷ διορθώσῃ φράσιν κακῶς παρ' αὐτοῦ συνταχθεῖσαν. Οἵα λαμπρὰ ἡ ἐποχὴ ἐκείνη τῆς πατρίδος σας, καθ' ἣν ἐν βριθούσῃ ἀγορᾷ καὶ ἐν τῷ μέσῳ πεζοτάτων συναλλαγῶν πάντες ἐξεφράζοντο εἰς τόσῳ ὡραίαν καὶ γλαφυρὰν γλῶσσαν, καθ' ἣν ἡ πρὸς τὸ καλὸν λατρεία οὐδέποτε ἐξέλιπεν, ἀλλ' ἐξ ἴσου διηρμήνευε τὰς ταπεινοτέρας ὡς καὶ τὰς εὐγενεστέρας ἐκδουλεύσεις τοῦ πνεύματος, καθ' ἣν ἡ φυσικὴ καλλιέπεια ἦτο ὁ πρώτιστος χαρακτηρισμὸς τῆς ὡραίας ταύτης γλώσσης, ἣν τόσῳ ἀνηλεῶς παρεμόρφωσαν οἱ μεταγενέστεροι.

Παρίσιοι **Μαρία Γρινιὲ** ἰατρὸς

ΟΝΕΙΡΟΝ ΜΙΑΣ ΚΥΦΗΣ

Ἡ ἡμέρα ἔκλινε κανονικῶς πρὸς τὴν δύσιν της καὶ ὁ ἥλιος καθ' ἣν στιγμὴν ἐχάνετο ἀπὸ τοῦ λαμπροῦ ὁρίζοντος εἰς μακρὰν χρυσίζουσαν ὀθόνην, ἐξηπλοῦτο ἀνὰ τὴν κυανῆν ἔκτασιν, ἐπιδεικνύμενος, οὕτως εἰπεῖν, πρὶν ἢ ἀναπαυθῇ. Ἤδη εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ φανὸς ἀεριόφωτος τέως ἀναφθείς, ἐφαίνετο θλιβερῶς ὠχρὸς ὑπὸ τὸ δεσπόζον ἔτι φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἐστηριγμένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἰσογείου πατώματος νεᾶνίς τις ἠτένιζε μετὰ προσηλώσεως τὰς προετοιμασίας ταύτας τῆς ἐπερχομένης νυκτός. Ἐν τῷ πλαισίῳ τοῦ παραθύρου ἡ ὡραία κεφαλή της διεγράφετο κάτωχρος, φωτιζομένη ὑπὸ δύο μεγάλων μαύρων ὀφθαλμῶν, ὧν τὸ περιπαθὲς βλέμμα ἀπέπνεε θλιβερὸν γόητρον προσομοιάζον αὐτὴν πρὸς παρθένον μάρτυρα ἐξ ἐκείνων, ὧν τὰς εἰκόνας βλέπομεν εἰς τοὺς ναούς.

Καὶ μήπως δὲν ἦτο ἀληθῶς μάρτυς ἡ παιδίσκη αὕτη, ἧς ἡ χαρίεσσα κεφαλὴ ἔκλινε κατὰ τρόπον γελοῖον μεταξὺ δύο ὕβων, ἐξογκούντων τερατωδῶς τὸ στῆθος καὶ τὴν ράχιν καὶ πιεζόντων ὑπὸ τὸ βάρος των τὸ λιπόσαρκον καὶ ἀσθενικὸν σῶμα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον καρδία εὐαίσθητος καὶ νέα ἔπαλλε.

Ἡ μικρὰ ἀνάπηρος κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας, καθ' ἃς ἀνεπαύετο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἕδρας της εἶχε βυθισθῆ εἰς κυανοῦν ὄνειρον, ἔρωτα ἰδεώδη, πλήρη εὐτυχίας, ἔρωτα ἀναζωογονοῦντα αὐτὴν καὶ καταστρέφοντα τοὺς φοβεροὺς ἐκείνους ὕβους, οἵτινες τόσῳ τὴν ἐταπείνουν. Εἰς τὸ ὄνειρόν της τοῦτο ἐκεῖνος τὴν εὕρισκεν ὡραίαν, τῇ ὑπέσχετο αἰωνίαν πίστιν, τὴν καθίστα ἐν μιᾷ λέξει ὑπερανθρώπως εὐτυχῆ.

Τὸ ὄνειρον της τοῦτο βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἐνεσαρκώθη ἐν τῷ προσώπῳ νέου τινός, ἐνοικιαστοῦ τοῦ οἴκου των. Ἔκτοτε ἡ ἀτυχὴς μικρὰ ἔμενεν ὥρας πολλὰς ἐστηριγμένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου, κατασκοπεύουσα τοὺς εἰσερχομένους καὶ ἐξερχομένους μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν ἴδῃ διερχόμενον, *ἐκεῖνον*, ὅστις θὰ ἠγνόει πάντοτε τὰ αἰσθήματα, ἅτινα εἶχεν ἐμπνεύσει πρὸς τὴν ἀτυχῆ κόρην.

Αἴφνης κῦμα αἵματος ἀνῆλθε μέχρι τῶν παρειῶν της. Ἰδοὺ αὐτὸς βαδίζων βραδέως καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὴν θύραν. Μηχανικῶς ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ παράθυρον καὶ τῇ εἶπε μειδιῶν: Ὡραιοτάτη βραδειά, δεσποινίς! δὲν ἔχει οὕτω; καὶ εἰσῆλθε διὰ τῆς μεγάλης θύρας.

Συγκεκινημένη ἐπανέπιπτεν ἐπὶ τῆς ἕδρας, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσήρχετο ἡ μήτηρ της. Πάλιν εἰς τὸ παράθυρον, Ρόζα; ἀνέκραξεν ἡ γραῖα. Θέλεις λοιπὸν νὰ ἀσθενήσῃς, κακὸν παιδίον; Καὶ ἀφοῦ ἔκλεισε καλῶς τὸ παράθυρον, ἔτρεξε νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν δυστυχῆ μικράν.

— Μητέρα μου, εἶπεν ἐκείνη, ὁ κ. Κερνὲκ μοὶ ὡμίλησεν. Εἶναι πολὺ καλός, πολὺ εὐγενής.

— Καλωσύνη του, εἶπεν ἡ μήτηρ. Θὰ ἔκαμνεν ἀκόμη καλλίτερα νὰ ἐπλήρωνε τὰ ἐνοίκια, ἅτινα ὀφείλει.

Τὸ ἀπότομον τοῦτο καὶ πεζὸν χρηματικὸν ζήτημα, συμπίπτον οὕτω σκαιῶς πρὸς τὸ γλυκὺ ποίημα τὸ ὁποῖον ἡ νεᾶνις εἶχε συνθέσει τὴν ἐπάγωσε μέχρι μυελοῦ. Σκέψις δὲ τρομερὰ τὴν ἐβασάνιζεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης. Πῶς! ὁ νέος, ὁ εὐ-

γενής, ὁ ὡραῖος νεανίας εἶχε λοιπὸν καὶ αὐτὸς στενοχωρίας εἰς τὸν βίον του; . . . . .

* * *

Ὁ κ. Δουράνδος, ἀρχαῖος παντοπώλης, παραιτηθεὶς τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἀφοῦ ἐκέρδισεν ὀλίγα χρήματα καὶ πατὴρ τῆς Ρόζας εἶχε θεωρήσει τιμήν του νὰ δεχθῇ ὡς ἐνοικιαστὴν τὸν εὐγενῆ νέον κ. Κερνέκ, θαμβωθεὶς ὑπὸ τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ ὑπερηφάνου καὶ μεγαλοπρεποῦς ὕφους τοῦ ἐνοικιαστοῦ του.

Ὁποία δ' ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς του ὅταν πρωΐαν τινα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρογευματίζε εἶδε τὸν νέον κρούοντα τὴν θύραν του καὶ ζητοῦντα τὴν ἄδειαν νὰ εἰσέλθῃ.

— Ἀλλὰ θὰ ἠρχόμην ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ σᾶς φέρω καὶ ἐξωφλημένας τὰς ἀποδείξεις, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὑποθέτων, ὅτι ὁ κ. Κερνὲκ ἤρχετο νὰ πληρώσῃ τὰ καθυστερούμενα ἐνοίκιά του.

— Δὲν πρόκειται περὶ τῆς ἀσημάντου ταύτης ὑποθέσεως, εἶπεν ὁ νέος. Ἡ ἐπίσκεψίς μου ἔχει πολὺ σοβαρώτερα αἴτια. Σᾶς ὡμίλησα, νομίζω, ἄλλοτε περὶ πλουσίου θείου μου ἑκατομμυριούχου, τοῦ ὁποίου ἐγὼ εἶμαι ὁ μόνος κληρονόμος.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἐγένετό ποτε λόγος περὶ τοῦ θείου σας τούτου, παρετήρησε δειλῶς ὁ κ. Δουράν.

— Ἔχετε ἀσθενῆ τὴν μνήμην, φίλτατε κύριε. Ἀλλ' ἀδιάφορον· ἔλθωμεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ὁ θεῖός μου ἀπέθανε καὶ ἐγὼ κληρονομῶ τὰ ἑκατομμύριά του. Ἀλλ' ἡ περιουσία αὕτη μὲ ἀφίνει ἐντελῶς ἀδιάφορον καὶ δὲν θὰ τὴν ζητήσω ἴσως, ἐὰν δὲν δύναμαι νὰ τὴν διαμοιράσω μετ' ἐκείνης, ἣν ἀγαπῶ καὶ ἣν ἐξέλεξα ὡς σύζυγον. Κύριε, προσέθηκεν ὁ νέος ὑποκλινόμενος, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος θυγατρός σας.

Κεραυνὸς ἐὰν ἔπιπτεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης δὲν θὰ κατέπληττε τόσον τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους ἀνθρώπους. Εἷς εὐγενής, πλούσιος, νέος καὶ ὡραῖος ἐζήτει εἰς γάμον τὸ κυρὸν καὶ παραμεμορφωμένον τέκνον των! Οἱ ὀφθαλμοί των ἐπληρώθησαν δακρύων, ἡ δὲ μήτηρ ἥτις εἶχεν ἐννοήσει τὸν ἔρωτα τῆς μικρᾶς ἔσπευσε νὰ τῇ ἀναγγείλῃ τὴν ὡραίαν καὶ χαρμόσυνον ἐκείνην εἴδησιν.

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ πατήρ της σοβαρῶς, εὐθὺς ὡς ἡ μικρὰ εἰσῆλθεν, ὁ κ. Κερνὲκ μοὶ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ μοὶ ζητήσῃ τὴν χεῖρά σου.

Ἡ παιδίσκη ἐξέπεμψεν ἀσθενῆ κραυγὴν καὶ πνιγομένη ὑπὸ συγκινήσεως ἔπεσε λιπόθυμος.

* * *

Ἀπὸ μιᾶς ἑβδομάδος ἤδη ὁ νέος πάντοτε τρυφερός, πάντοτε ἀφωσιωμένος, πάντοτε πρόθυμος, ἐπεσκέπτετο καθ' ἑκάστην τὴν μνηστήν του, ἐγευματίζεν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ, ἐκείνη δὲ ἡ ἄλλοτε περίλυπος καὶ μελαγχολικὴ ἦτο εὐτυχεστάτη, ἐγέλα, ἔψαλλε.

Ὁ ἔρως ἐπανελάμβανεν ἀπαύστως εἰς τὰ ὦτά της τὰς λέξεις, ἃς ὁ μνηστήρ της τῇ ἐψιθύρισε, καθ' ἣν στιγμὴν τῇ προσέφερε τὴν πρώτην του ἀνθοδέσμην: Ἀγαπητὴ Ρόζα, εἰς τὰ λευκὰ ταῦτα ρόδα, τὰς ἀδελφάς σου ἐνεπιστεύθην τὰ μυστικά μου. Θὰ εἶναι οἱ καλλίτεροι διερμηνεῖς τῆς ἀγάπης μου πλησίον σου.

Πρωΐαν τινὰ ὁ νέος μνηστὴρ ἐπεσκέρθη τὸν πενθερόν του ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους. Κύριε Δουράνδε, ἀνέκραξεν, ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου μου εἶναι ἐγγύς. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν γίνομαι κάτοχος τῆς περιουσίας τοῦ θείου μου. Ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ μεγάλου κεφαλαίου τὸ ὁποῖον κληρονῶ, τὰ διὰ τὸ συμβόλαιον μόνον ἔξοδα ἀνέρχονται εἰς πέντε χιλ. φρ. . . . .

— Ἐπιτρέψατέ μοι τέκνον μου νὰ σᾶς εὐκολύνω σήμερον, εἶπεν ὁ γέρων μετὰ δειλίας. Καὶ διευθυνθεὶς εἰς τὸ γραφεῖόν του ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ δέσμην χαρτονομισμάτων, ἣν ἔτεινε πρὸς τὸν νέον.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ μνηστὴρ ἐξηφανίσθη. Μάτην ἡ δυστυχὴς νεᾶνις ἀναμένει ἐστηριγμένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου. Ὁ κλέπτης τῆς ἀγάπης, τῆς πίστεως καὶ τῆς περιουσίας τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων ἀνθρώπων δὲν ἐφάνη πλέον ποτέ. Τὸ ὄνειρον, ὅπερ διὰ μαγικῶν νημάτων ἡ ἀτυχὴς μικρὰ ἔπλεξεν, διελύθη ἤδη διὰ παντός. Ἐκ τοῦ εἰδυλλίου τούτου, ἐκ τῶν τόσων σχεδίων εὐτυχίας οὐδὲν ἄλλο τῇ ἔμενεν ἢ ὀλίγα ξηρὰ ἄνθη, ἅτινα διετήρει εὐλαβῶς, ὡς τὴν μόνην ἀνάμνησιν ἐκείνου ὃν τόσῳ περιπαθῶς ἠγάπησε. Τὰ ρόδα ἐκεῖνα τὰ ἤδη ξηρὰ καὶ μαραμμένα τῇ ἀναπαρίστων αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῆς ζωῆς της, τὸν ἤδη νεκρὸν ἔρωτά του, εἶχε δὲ πεισθῆ ὅτι ἐν τῇ ἀποφυλλίσει τοῦ τελευταίου αὐτῶν πετάλου ἤθελεν ἀποπτῆ ἀπὸ τοῦ ἐξηντλημένου ἤδη σώματός της ἡ τόσον πονοῦσα παιδικὴ ψυχή της.

— Τὴν ἄνοιξιν ἀπεκοιμήθη διὰ παντός, μὲ τὸ βλέμμα ἐστραμμένον πρὸς τὸ παράθυρον, σφίγγουσα εἰς τοὺς ὀστεώδεις δακτύλους της τὸ μοναδικὸν ξηρὸν ἄνθος. ὅπερ τῆς ἔμενεν ἐκ τῆς ἀνθοδέσμης τοῦ μνηστῆρός της.

— Καὶ ἤδη ἀναπαύεται εἰς μικρὸν ἐξοχικὸν νεκροταφεῖον. Πέριξ τοῦ τάφου της ἐν τῇ χαρᾷ τῆς ἀναμνήσεως τῆς ζωῆς, τὸ πᾶν ψάλλει τὸ θεῖον ποίημα, τὴν ἰδεώδη μουσικήν, ἐξ ἧς ἐκείνη ἀπέθανε. Τὰ πτηνὰ διὰ τοῦ δειλοῦ τερετισμοῦ των ψιθυρίζουσι συνωθούμενα ἐρωτύλως γλυκεῖς λόγους· τὰ φύλλα συγκινοῦνται ἐν ἡδονικῇ ῥιγιάσει, καὶ ἀφθονία λευκῶν παρθενικῶν ρόδων καλύπτει τὴν ἐπιτάφιον πλάκα της. Θὰ εἶναι βεβαίως ταῦτα τὰ δάκρυα τῆς ἀτυχοῦς κυρᾶς, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν ἐαρινὴν δρόσον ἤνθησαν.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. **Ἀθηνᾶ Σιγανοῦ**

ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Περὶ τῶν θαυμασίων τῆς ἐν Σικάγῳ Ἐκθέσεως καὶ τῆς κατ' αὐτὴν σπουδαιοτάτης δράσεως τῶν Ἀμερικανίδων ἐδημοσιεύσαμεν ἤδη ἱκανὰς ἀνταποκρίσεις, ἰδιαίτατα δὲ περὶ τοῦ συγκαλουμένου αὐτόθι γυναικείου συνεδρίου καὶ τοῦ τμήματος τῆς γυναικείας Ἐκθέσεως, ὅπερ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔσται καὶ τὸ ὡραιότερον καὶ περιεργότατον πάντων τῶν λοιπῶν.

Ἡ πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῆς διοργανώσεως τοῦ γυναικείου τούτου τμήματος κ. Βέρθα Πάλμερ ἀπέστειλε διὰ τῶν ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου Ἀμερικανικῶν Πρεσβειῶν ἐγκύκλιος πρὸς τὰς κυβερνήσεις τῶν διαφόρων Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ὧν τὰς γυναῖκας προσκαλεῖ νὰ ἀντιπροσωπευθῶσιν ἐν τῷ γυναικείῳ τμήματι τῆς διεθνοῦς ἐν Σικάγῳ τελουμένης ἐκθέσεως.

Τὴν πρὸς τὸν ἡμέτερον ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν διαβιβασθεῖσαν παρὰ τοῦ ἐνταῦθα πρεσβευτοῦ τῆς Ἀμερικῆς ἐγκύκλιον δημοσιεύομεν κάτωθι·

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΚΟΛΟΜΒΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ

Γραφεῖον τῆς προέδρου τοῦ Συμβουλίου τῶν διευθυνουσῶν Κυριῶν.

Πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργόν.

Κύριε,

Τὸ Συμβούλιον τῶν διευθυνουσῶν Κυριῶν τῆς Παγκοσμίου Κολομβίας Ἐκθέσεως εὐσεβάστως ἐξαιτεῖται, ὅπως ἐπιτροπὴ κυριῶν διορισθῇ ἐν Ἑλλάδι ἵνα συμπράξῃ μετὰ τοῦ συμβουλίου πρὸς διοργάνωσιν πλήρους τμήματος τῆς περὶ τὴν καλλιτεχνίαν, τὴν βιομηχανίαν, τὴν ἀγωγὴν καὶ φιλανθρωπίαν, ἐργασίας τῶν Ἑλληνίδων ἐν τῇ ῥηθείσῃ Ἐκθέσει.

Ὁ σκοπὸς καὶ τὸ σχέδιον τοῦ συμβουλίου τῶν διευθυνουσῶν Κυριῶν ἐκτίθενται πλήρη ἐν τῷ συνημμένῳ ὧδε ἐντύπῳ Ὑπομνήματι, αἱ δὲ Ἀμερικανίδες ἐλπίζουσι καὶ ἐπιθυμοῦσιν, ὅπως αἱ Ἑλληνίδες ἀντιπροσωπευθῶσιν εἰς τὴν Παγκόσμιον Κολομβίαν Ἔκθεσιν διὰ τμήματος πλήρους καὶ πρεπόντως παραστήσοντος τὰς προόδους καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν.

Τὸ συμβούλιον τρέφει τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα, ἧς γνωστὸν εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ ὑπὸ τῶν Ἑλληνίδων τελουμένου ἔργου, θέλει συμπαθῶς ἀποβλέψει εἰς τὸν σκοπὸν ὃν ἐπεδιώκει ἡ Ἐπιτροπή.

Ὅθεν λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ διαβιβάσω συνημμένως ὧδε ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Α. Μ. ἐξαιτουμένη τὴν ἐπιδοκιμασίαν καὶ προστασίαν τοῦ ἔργου τοῦ Συμβουλίου, ἣν παρακαλῶ Ὑμᾶς ὅπως εὐαρεστούμενοι θέσητε ὑπ' ὄψει τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος.

Ἐπιζητοῦμεν ἐπίσης ὑπὲρ τοῦ εὐεργετικοῦ καὶ χρησίμου τούτου ἔργου τὴν προστασίαν τῶν Κυριῶν τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, αἵτινες πρωτοστατοῦσι τῆς ἐνθαρρύνσεως τῶν ἐν Ἑλλάδι βιομηχάνων τεχνῶν, ὡς καὶ πασῶν τῶν φιλανθρωπικῶν ἐνεργειῶν.

Τολμῶ νὰ ἐκφράσω τὴν ἐλπίδα ὅτι θέλετε ἀπονείμει εἰς τὴν ἰδέαν τὴν διακεκριμένην ὑμῶν εὔνοιαν καὶ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ διατελῶ, Κύριε, μεθ' ὑψηλῆς ὑπολήψεως.

Εὐσεβάστως ὑμετέρα

Βέρθα Μ Ὀνορὲ Πάλμερ,

Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τῶν διευθυνουσῶν Κυριῶν τῆς Κολομβίας Ἐκθέσεως.

Ἐν Σικάγῳ, Illinois, τῇ 31 Μαρτίου 1892.

Η Κ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ ΕΠΙΚΡΙΝΟΜΕΝΗ

Ὅσα καὶ ἂν γράψῃ τις πάντοτε εἶναι ὀλίγα, πάντοτε ὑστεροῦσι τῆς καταπληκτικῆς ἀληθείας, μεθ' ἧς ἡ καλλιτέχνις μας διερμηνεύει τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ πάθη καὶ τὸν σάλον τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Ἡ ἐπανάληψις τῆς «Κυρίας μὲ τὰς Καμελίας» τὸ πρόσωπον τῆς ὁποίας τόσον φυσικῶς καὶ θαυμασίως ὑποκρίνεται ἡ κ. Παρασκευοπούλου, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν τεχνοκρίτην κύριον Πετσάλην νὰ ἐξενέγκῃ κρίσεις πολὺ *αὐστηράς*, περὶ τῆς ἀρίστης καὶ μοναδικῆς δραματικῆς καλλιτέχνιδός μας. Ἀλλ' αἱ κρίσεις αὗται εὐτυχῶς ἐξηνέχθησαν ὀλίγον ἀργά, ὅπως μὴ ἐπηρεάσωσι τὸ κοινόν, ὅπερ ἤδη ἐξήνεγκε τὸ μέγα καὶ ἐνθουσιωδέστατον καὶ ἐπιδοκιμαστικώτατον veto του ὑπὲρ τῆς συμπαθοῦς Μαργαρίτας.

Ἀγνοοῦμεν ποῦ ὁ κ. Πετσάλης ἐσπούδασε καλλιτεχνίαν καὶ αἰσθητικήν, ποίαν τῶν σχολῶν ἀκολουθεῖ, τίνας ἐκ τῶν μεγάλων ἠθοποιῶν τῆς Εὐρώπης παρηκολούθησεν ἐν τῷ σταδίῳ τῆς καλλιτεχνικῆς δράσεώς των, ἵνα ἀποφαίνηται μετὰ τόσης αὐθεντικότητος περὶ καλλιτέχνιδος πρώτης δυνάμεως καὶ νὰ ἀξιοῖ βεβαίως ὅπως ἡ γνώμη του κατισχύσῃ τοῦ ὑπὲρ τῆς κ. Παρασκευοπούλου ἐκδηλωθέντος γενικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τοῦ ὑπὲρ αὐτῆς ρεύματος τῆς κοινῆς γνώμης, ἥτις εἶναι καὶ ἡ ὀρθοτέρα.

Δὲν τὸν ἀκολουθοῦμεν εἰς τὰς κρίσεις του, καθ' ἃς τόσας ἐλλείψεις κατορθόνει νὰ εὑρίσκῃ καὶ τόσα νὰ ἐπικρίνῃ καὶ κατακρίνῃ.

Ἓν μόνον τῷ παρατηροῦμεν: Διατί ἀφοῦ οὗτος θεωρῆται ὁ μόνος εἰδικὸς τεχνοκρίτης, διατὶ δὲν ἔκρινε τὴν κ. Παρασκευοπούλου ὡς Μήδειαν, ἐν ᾗ ἰδιαίτατα ἡ καλλιτέχνις εὑρίσκεται—ὡς συνήθως λέγουν—εἰς τὸν ρόλον της;

Δὲν ἀγνοεῖ βεβαίως ὁ κ. Πετσάλης ὅτι πάντες οἱ καλλιτέχναι ἐν Εὐρώπῃ ἀναδεικνύονται εἰς ἓν δραματικὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἐκεῖ ἐπαναλαμβάνεται πεντακοσίας φορὰς κατ' ἐπανάληψιν καὶ διὰ τοῦ ὁποίου καὶ μόνου ἀνοίγονται τοῖς ἀμερολήπτως κρινομένοις καλλιτέχναις αἱ πύλαι *τοῦ θριάμβου, τοῦ πλούτου καὶ τῆς ἀθανασίας.*

Πῶς λοιπὸν αὐτὸς παραβλέπει τὸν κατὰ τὴν πάνδημον ὁμολογίαν πρῶτον ρόλον τῆς κ. Παρασκευοπούλου, οὐδὲ κἂν λόγον ποιεῖται περὶ αὐτοῦ, καὶ ἔρχεται νὰ κρίνῃ τὸ ἔργον τοῦ Δουμᾶ καὶ τὴν κ. Παρασκευοπούλου ὡς Μαργαρίταν, ζητῶν, νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ συγγραφεὺς καὶ ὄχι ἡ καλλιτέχνις συγκινεῖ.

Δὲν θέλομεν νὰ φανῶμεν διὰ τούτου ὅτι συμμεριζόμεθα κατ' ἐλάχιστον τὴν γνώμην τοῦ κ. Πετσάλη, καθ' ἣν ἡ κ. Παρασκευοπούλου ἐν τῇ «Κυρίᾳ μὲ τὰς Καμελίας» εἶναι μόλις *ὑποφερτή*. Τὴν περὶ τούτου γνώμην μας ἐξηνέγκομεν ἤδη καὶ θεωροῦμεν ἄσκοπον νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπ' αὐτῆς. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρατηροῦμεν εἰς τὸν ἀξιότιμον ἐπικριτὴν τῆς κ. Παρασκευοπούλου, εἶναι ὅτι μεθ' ὅλην τὴν φαινομενικῶς εἰλικρινῆ ἀμεροληψίαν του καὶ τὸν περιπαθῆ ὑπὲρ τῶν ἠθοποιῶν *πόνον* του, ἐν ἐπεζήτησε διὰ τῆς κρίσεώς του νὰ ἀποδείξῃ: ὅτι ἡ κ. Παρασκευοπούλου δὲν εἶναι οὔτε μετριωτάτη ἠθοποιός, ἀφοῦ δὲν *αἰσθάνεται* ὅ,τι παίζει· καὶ ὅτι εἶναι *ὀποδεεστέρα* τοῦ κ. Ταβουλάρη, ὃν θὰ *κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ* μίαν ἡμέραν.

Ὁ κ. Πετσάλης εἶναι βεβαίως ἐλεύθερος νὰ ἔχῃ οἱανδήποτε ἰδέαν θέλει ὑπὲρ τοῦ κ. Ταβουλάρη, ὃν δὲν ἀναλαμβάνομεν νὰ κρίνωμεν ἡμεῖς σήμερον, διότι δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ. Δὲν εἶναι ὅμως δίκαιον, ἀλλ' οὔτε ἀμερόληπτον διὰ τὸν κ. Πετσάλην νὰ κατέρχηται ὡς τεχνοκρίτης τῆς πρώτης καὶ μοναδικῆς δραματικῆς καλλιτέχνιδός μας, ἥ-τις, τίς οἶδε μετὰ πόσων ἀγώνων καὶ ἐπιμόνου μελέτης, καὶ ὑπερανθρωπίνων προσπαθειῶν καὶ ἀνηκούστων θυσιῶν, στερουμένη τῶν μέσων πρὸς συστηματικὴν καλλιτεχνικὴν μόρφωσιν, κατώρθωσε νὰ δημιουργήσῃ αὐτὴ μόνη ἑαυτῇ ἀδιαφιλονείκητον καλλιτεχνικὴν ὑπεροχήν, ἥτις ἐν τῇ τελευταίᾳ πράξει τῆς Μαργαρίτας μᾶς συγκινεῖ πολὺ περισσότερον ἢ αὐτὴ ἡ Σάρα Βερνάρ, ἥτις ὡς Μήδεια, ἀγνοοῦμεν ἐὰν ἔχῃ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην τὴν ἐφάμιλλόν της, εἶναι ἥκιστα ἀμερόληπτον καὶ ἱποτικόν, λέγομεν διὰ τὸν κ. Πετσάλην νὰ παραβλέπῃ πάσας τὰς καλλιτεχνικὰς ἀρετὰς τῆς κ. Παρασκευοπούλου, νὰ ἀποσιωπᾷ τὰ μέρη, εἰς ἃ ἀκριβῶς ὄχι αἰσθάνεται, ὄχι παθαίνεται, ἀλλὰ μαρτυρεῖ κυριολεκτικῶς ἐπὶ τῆς σκηνῆς, συνταράσσουσα καὶ τὴν σκληροτέραν καρδίαν, ἀποσπῶσα δάκρυα, κρατοῦσα ἐν ἀγωνίᾳ ἀνηρτημένον ἀπὸ τῶν χειλέων της ὅλον τὸ ἀκροατήριόν της, εἶναι, ἐπαναλαμβάνομεν, ἄδικον, ἄντικρυς ἀντικείμενον πρὸς τὴν ἀνδρικὴν γενναιοφροσύνην, νὰ ἀποφαίνηται, νὰ κρίνῃ καὶ γράφῃ ὡς ἔγραψε.

Ὁ κ. Α. Πετσάλης εἰμπορεῖ νὰ ἦναι καὶ νὰ λέγεται ὅσον θέλει τεχνοκρίτης. Ἐν τῇ περὶ κ. Παρασκευοπούλου ὅμως κρίσει του ἀναδεικνύεται περισσότερον ἕλλην, κρίνων ὑπέροχον ἀρχηγὸν ἐναντίου κόμματος, παρὰ κριτὴς σοβαρὸς καὶ ἀμερόληπτος τῆς τέχνης.

Ἐὰν δ' ἀληθῶς ἐνδιεφέρετο διὰ τὴν Ἑλληνικὴν σκηνὴν καὶ ἐὰν ἐπόνει, ὡς λέγει, τοὺς Ἕλληνας ἠθοποιούς, ὤφειλε νὰ συστήσῃ αὐτοῖς ἐν πράγμα, οὗτινος δυστυχῶς στεροῦνται:

ὁμόνοιαν, σύμπνοιαν, εἰλικρινῆ συνεργασίαν.

Ἐὰν μάλιστα εἴμεθα εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἠξιοῦμεν ὡς ὁ κ. Α. Πετσάλης νὰ ἐνισχύσωμεν ἐπισήμως τοὺς Ἕλληνας ἠθοποιοὺς θὰ ἐλέγομεν πρὸς αὐτοὺς : Ἀροῦ ὅλοι σας μαλόνετε περὶ ἀρχηγίας καὶ μόλις ὁ καθεὶς ἐξ ὑμῶν χειροκροτηθῇ μίαν ἢ δύο φορὰς τιτλοφορεῖ ἑαυτὸν θιασάρχην, μὴ ἐννοῶν νὰ ἀναγνωρίσῃ ἄλλον ἀρχηγόν, ἀνακηρύξατε τὴν ἀληθῆ καλλιτέχνιδα κ. Παρασκευοπούλου ἀρχηγόν σας, ἑνωθῆτε ὅλοι οἱ ἔχοντες ἀξίαν τινὰ ὑπ'αὐτήν,καὶ θὰ ἀποτελέσητε θίασον, ἀληθῶς δυνάμενον νὰ τιμήσῃ τὴν Ἑλληνικὴν σκηνήν.

Τότε δὲν θὰ ἐβλέπομεν βεβαίως τὸν ἐπιτυχέστατα ὑποδυθέντα τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρμάνδου κ. Εὐτύχιον Βονασέραν ἐν ταῖς πρώταις παραστάσεσι τῆς«Κυρίας μὲ τὰς Καμελίας»ἀντικαθιστώμενον ἀπὸ τὸν ἄκαμπτον καὶ εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων ἀπὸ τῆς Μαργαρίτας ἀποστηθίζοντα κωμικῶς τὸ μάθημά του νεώτερον Ἀρμάνδον.

Δὲν θὰ ἐβλέπομεν τόσα ἄλλα ἀκατάλληλα ἐντελῶς δι' ὑποκριτικὴν τέχνην πρόσωπα ἀνερχόμενα ἐπὶ τῆς σκηνῆς, χωρὶς νὰ δύνανται νὰ σταθῶσιν ἐπ' αὐτῆς καὶ μεταβάλλοντα τὰ δράματα εἰς κωμῳδίας καὶ τἀνάπαλιν

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ

Οἷους παλμοὺς αἰσθάνεται πᾶσα Ἑλληνικὴ καρδία μακρὰν τῆς πατρίδος ἐπὶ μόνῃ τῇ θέᾳ τῆς κυανολεύκου ἡμῶν σημαίας! Οἵαν ἱερὰν συγκίνησιν δοκιμάζει ὅστις ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπισκεφθῇ μίαν τῶν αἰθουσῶν τῶν ἀνακτόρων, τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς ὁποίας κοσμοῦσιν αἱ σημαῖαι τοῦ εἴκοσι ἕνα.

Καὶ ὅμως κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη διακωμῳδεῖται καὶ ἐξυβρίζεται τὸ ἅγιον σύμβολον τῆς ἡμετέρας πατρίδος, συρόμενον εἰς τὰς ὁδοὺς κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν πολιτικῶν ἡμῶν διαμαχῶν. Διακωμωδεῖται ἡ σημαία,ἣν ἐκράτησαν χεῖρες ἐλευθερώσασαι διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν τὴν ὑπόδουλον Ἑλλάδα! Φέρεται ἐν ταῖς ἀγυιαῖς κρατουμένη ὑπὸ χειρῶν ὧν οἱ κάτοχοι ἀγνοοῦσιν ἴσως τὸ ὕψος τῆς ἐννοίας τοῦ συμβόλου τοῦ Ἑλληνισμοῦ!

Ὑπὸ τοιούτων σκέψεων κατεχομένη παρετήρουν τὴν πρὸ ἐμοῦ παρελαύνουσαν πρὸ ἡμερῶν πομπὴν ἔν τινι ὁδῷ τῶν Ἀθηνῶν. Μήτοι νικηταὶ ἐπέστρεφον ἔκ τινος μάχης ; Μήτοι ἔστησαν τὴν σημαίαν ἡμῶν ἐπὶ τοῦ φρουρίου πόλεώς τινος τοῦ ὑποδούλου Ἑλληνισμοῦ ; Καὶ διὰ στεφάνων δάφνης ἢ ἐλαίας κοσμοῦντες αὐτὴν τὴν περιφέρουσιν προτείνοντες εἰς τὰ ὄμματα τῶν διαβατῶν ὅπως ψάλλωσι τὰ νικητήρια ;

Οἱ ὀφθαλμοί μου ἔβλεπον ἀλλ' ἡ διάνοιά μου ἦτο μακράν. Διὰ τῆς ἀναπτερουμένης φαντασίας μου ἐνόμισα ὅτι εἶδον ὡσεὶ σκιὰς ἱπταμένας ἄνωθεν ἑκάστης σημαίας. Καὶ βαθμηδὸν μορφὴν λαμβάνουσαι ἀπετυποῦντο, οὕτως εἰπεῖν, ἐπ' αὐτῶν. Καὶ ἰδοὺ ἐπὶ τῆς πρώτης μορφὴ ἱεράρχου κρατοῦντος σημαίαν μὲ τὰς λέξεις *Ἐλευθερία ἢ θάνατος* ! Ταύτην διαδέχεται ἄλλη. Ἐπ' αὐτῆς ἀγχόνη ἐζωγραφισμένη φέρει ἀνηρτημένον τὸ σῶμα δευτέρου ἱεράρχου. Γερμανὸς καὶ Γρηγόριος οἱ δύο πρωτομάρτυρες τῆς ἐθνικῆς παλιγγενεσίας. Ἐπὶ τῆς τρίτης εἰκονίζεται ὁ ὡς ἀμνὸς ὀβελίας ἐψηθεὶς Ἀθανάσιος Διάκος. Καὶ οὕτως ἐπὶ ἑκάστης τῶν παρερχομένων σημαιῶν καὶ μία κεφαλὴ ἑνὸς ἥρωος. Ἐπὶ τῆς τελευταίας δὲ μοὶ ἐφάνη ὅτι εἶδον χορὸν ἐκ γυναικῶν, καὶ ἄνωθεν τὰς λέξεις. *Σουλιώτισσαι.* Φωναὶ δὲ ὡς ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν ἐκπεμπόμεναι ἔρθανον ὡς ψιθυρισμὸς ἠδὺς μέχρις ἐμοῦ λέγουσαι!

Ὦ ! Ἑλληνίδες ! Τί παρεδώκαμεν ὑμῖν καὶ ἐξηυτελίσατε ; Τὸν πατριωτισμὸν ἡμῶν οὐδόλως κατέχετε ! τὴν αὐταπάρνησιν ἡμῶν οὐδόλως αἰσθάνεσθε ! Καὶ ἀπὸ τῶν παραθύρων καὶ τῶν ἐξωστῶν ὑμῶν ραίνετε διὰ κλάδων καὶ ἀνθέων τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν,ἥτις στεφανόνει, φεῦ! οὐχὶ νικητὰς καὶ τροπαιούχους ἐν μάχαις κατ' ἐχθρῶν, ἀλλ' ἀλληλομαχομένους ἀδελφούς.

Ἐπιτρέπετε εἰς τοὺς συζύγους καὶ τέκνα ὑμῶν νὰ κρατῶσι τὴν σημαίαν, ἥτις ἔπρεπε νὰ στολίζῃ μόνον τοὺς ἀνδριάντας καὶ τὰ μνημεῖα τῶν ἡρωϊκῶν ὑμῶν προγόνων ! Ἀντὶ νὰ διδάξητε παιδιόθεν τὰ τέκνα σας τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ ἱερὸν τῆς πατρίδος ἔμβλημα, ἀντὶ διὰ κοινῶν ἐράνων καὶ συνδρομῶν ν' ἀνεγείρητε εἰς ἡμᾶς μαυσωλεῖον, μὲ γεγλυμμένην ἐπ' αὐτοῦ Ἑλληνικὴν σημαίαν, καὶ ἐκεῖ ὁδηγοῦσαι αὐτὰ νὰ τὰ διδάσκητε νὰ θεωρῶσι τὴν σημαίαν ὡς κειμήλιον, καὶ αὐτῶν τῶν οἰκογενειακῶν κειμηλίων πολυτιμότερον, ἐπιτρέπετε εἰς αὐτὰ νὰ περιφέρωσιν αὐτὴν ὡς ράκος εἰς τὰς ὁδούς.

Διδάξατε τὰς θυγατέρας σας,αἵτινες γενήσονται μητέρες ἀργότερον,τὴν πρὸς τὴν σημαίαν ὑμῶν εὐλάβειαν. Ἐξασκήσατε αὐτὰς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡλικίας εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς προγονικῆς αὐτῶν ἱστορίας. Οὕτως θὰ κατορθώσητε ἡμέραν τινὰ νὰ ἐκριζώσητε ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν τὴν ἀναλγησίαν πρὸς τὰ πάτρια. Τηροῦσαι οὕτω τὴν πρὸς τὴν πατρίδα πίστιν, καὶ ἀγωνιζόμεναι τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς Ἑλληνοπρεποῦς τῶν τέκνων σας ἀγωγῆς, θὰ ἐξιλεωθῆτε ἀπέναντι ἡμῶν, θὰ δικαιοῦσθε νὰ φέρητε ἐντίμως τὸν εὐγενῆ τῶν Ἑλληνίδων τίτλον.

Βασιλικὴ Κ. Κυριακίδου.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

I

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι θήκη ἐκπλήξεων· περιέχει ἀγαθά τε καὶ κακὰ πνεύματα, ἐξυπηρετούμενα καὶ προστατευόμενα ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ὤτων προδιδόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ στόματος.

II

Μελέτησον τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου· ἡ ψυχὴ δὲν εἶναι μακράν.

III

Ἡ τιμὴ τοῦ ἀνδρὸς συνίσταται ἀπὸ πανοπλίαν καὶ ρόπαλον· ἡ τιμὴ τῆς γυναικὸς ἀπὸ αὔραν καὶ ἀρώματα.

IV

Τὰ λοιπὰ ζῶα εἰσὶν ἐλεύθερα ἐν τῷ στοιχείῳ αὐτῶν· ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε εὑρίσκεται ἐν τῷ ἑαυτοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν εἶναι δοῦλος τῶν περιστάσεων.

V

Δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ σπουδάζῃ τίς τιναν· ἀπαιτεῖται καὶ νὰ αἰσθάνηται ἐν τῇ καρδίᾳ τὰ κατ' αὐτόν.

VI

Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του μέχρι τοῦ θανάτου του εἶναι αἴνιγμα· νομίζει τις ὅτι ἀνατέμνων τὸ ἀνθρώπινον σῶμα θὰ δυνηθῇ νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Τὸ παιδίον συντρίβει τὴν πλαγγόνα του ἵνα ἴδῃ τὸ περιεχόμενον.

VII

Ἕκαστος ἄνθρωπος φέρει ἐν ἑαυτῷ ἕνα Προμηθέα, δημιουργόν, ἀντάρτην, καὶ μάρτυρα.

VIII

Ὁ ἄνθρωπος ὁμοιάζει πλαγίαυλον· συντριβομένης τῆς τελευταίας αὐτοῦ φωνῆς καθίσταται τεμάχιον ξύλου.

IX

Τὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνδρῶν καθίστησι κακὰς τὰς γυναῖκας· τὰ τῶν γυναικῶν καθιστῶσι κακοὺς τοὺς ἄνδρας.

X

Ὑπάρχουσιν ἄνδρες ἔχοντες πρὸς ὑπεράσπισίν των κέρατα ταύρου· ὑπάρχουσιν ἄλλοι ἔχοντες κέρατα κοχλίου.

XI

Ὁμήγυρις ἀνθρώπων εἶναι σωρὸς αἰολικῶν κωδωνίσκων τῶν ὁποίων οἱ ἦχοι εἰσὶν ἐναρμόνιοι ἢ μὴ κατὰ τὸν πνέοντα ἄνεμον.

XII

Δυσπίστει πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὅστις φαίνεται ἀμφιβάλλων περὶ τῆς οἰκιακῆς σου εὐδαιμονίας.

XIII

Ὑπάρχουσι φυσιογνωμίαι ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ὁποίων βλέπει τις ἀναφυομένους μικροὺς ὄφεις· ὑπάρχουσιν ἄλλαι ἐν αἷς οἱ μικροὶ ὄφεις ἀναφύονται ἐκ τῶν γωνιῶν τοῦ στόματος καὶ ἕρπουσι πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς.

XIV

Ὅταν τις ἀγαπᾷ περιπαθέστατα τὰ τέκνα του, δὲν εἶναι καθ' ὁλοκληρίαν εὐτυχής.

XV

Ὁ ἀνὴρ ἀγαπᾷ πρὸ πάντων τὴν γυναῖκα· ἡ γυνὴ πρὸ πάντων τὰ τέκνα.

Η ΓΥΝΗ

I

Ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ ὑψίσταται τὸν ἔρωτα καὶ τὰς ὠδίνας τοῦ τοκετοῦ· νὰ συμμερίζηται τὰς φροντίδας τοῦ ἀνδρός, νὰ διευθύνῃ τὸν οἶκον, ν' ἀνατρέφῃ τὰ τέκνα, νὰ ἦναι εἰς ἐπίμετρον ὡραία καὶ ἀξιέραστος. Πῶς λοιπὸν ἀποκαλοῦσιν αὐτὴν ἀσθενὲς πλάσμα ;

II

Ἡ ἀγροτὶς γυνὴ εἶναι ζῶον φορτηγόν, ἡ Ἀσιάτις ζῶον πολυτελείας, ἡ Εὐρωπαία ζῶον διττοῦ πολιτισμοῦ.

III

Ἡ γυνὴ ἐνδίδουσα, νομίζει ὅτι δωρεῖ κόσμον ὁλόκληρον, ὁ δὲ ἀνὴρ ὅτι λαμβάνει παίγνιον· ἡ γυνὴ νομίζει ὅτι παρέχει τὴν αἰωνιότητα, ὁ δὲ ἀνὴρ ὅτι ἠσθάνθη στιγμιαίαν ἡδονήν.

IV

Ἡ μεγάλη εὐαισθησία τῶν γυναικῶν προέρχεται ἴσως ἐξ ὑπερβάλλοντος μαγνητισμοῦ ἐν τῷ ὀργανισμῷ αὐτῶν· αἱ γυναῖκες εἰσὶ ζῶσαι μαγνητικαὶ πυξίδες, τείνουσαι πρὸς τὸν ἑαυτῶν πολον, ἀλλ' οὐχὶ σπάνιαι αἱ παρεκκλίσεις.

V

Ἡ ἐκπεσοῦσα γυνὴ θιωρεῖ τὴν ἔντιμον ὡς κάτοπτρον ἐν ᾧ βλέπει τὰς ρυτίδας της· αἰσθάνεται ἀκάθεκτον ἐπιθυμίαν νὰ συντρίψῃ τὸ κάτοπτρον τοῦτο.

VI

Ἠτίμασε τὸν οἶκον ἡ σύζυγός σου ; νυμφευόμενος αὐτὴν σὺ πρῶτος ἴσως τὴν ἠτίμασας.

VII

Ἡ γυνὴ εἶναι εὐαίσθητος χαμαιλέων.

VIII

Πολλάκις ἡ γυνὴ ἐκφέρει θρασεῖαν γνώμην, ἀλλ' ὀπισθοχωρεῖ ἔντρομος εὐθὺς ἅμα προσκληθῇ νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ.

IX

Ἡ γυνὴ τοῦ κόσμου μένει σπανίως γυνὴ τοῦ συζύγου της.

X

Ἐὰν ἀμφιβάλλῃς περὶ τῆς ἀληθείας ἑνὸς αἰσθήματος, ἀπευθύνθητε εἰς εὐφυᾶ γυναῖκα, αὕτη γινώσκει πάντα τὰ αἰσθήματα.

XI

Ἡ φιλαρέσκεια δὲν εἶναι πάντοτε θέλγητρον, εἶναι ἐνίοτε ἀσπίς.

XII

Ἀηδὼν βάλλουσα κραυγὰς ταώ· ἰδοὺ ἡ ἐξωργισμένη γυνή.

XIII

Μὴ νυμφεύου γυναῖκα ἔχουσαν ἐπικλινεῖς τὰς γωνίας τοῦ στόματος, καὶ ἂν τὸ στόμα εἶναικεράσιον, θὰ εὕρῃς πικρὸν τὸν καρπόν.

XIV

Μὴ ὑπανδρεύου μετ' ὀκνηρᾶς· ὁ σύζυγος θὰ εὑρίσκῃ πάντοτε τὸν οἶκον ἀκατάστατον· ὁ δὲ ἀνήρ, τὴν σύζυγόν του ἐνοχλητικήν.

Ἀθῆναι τῇ 8 Μαΐου 1892.

Ἄννα Σερουΐου·

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

Ἤρξαντο αἱ παραστάσεις τῶν ὑπαιθρίων θεάτρων. Ἐν τῷ τῆς «Ὁμονοίας» ἐγκατεστάθη ὁ θίασος τῶν κ. Ἀλεξιάδη Παντοπούλου, καὶ ἤρξατο λίαν ἐπιτυχῶς τῶν παραστάσεών του διὰ τοῦ δημοφιλεστάτου ἔργου τοῦ ἀτυχοῦς Κόκκου «Ἡ λύρα τοῦ Γέρω Νικόλα». Περὶ τοῦ θιασου τούτου θέλομεν γράψει ἐν ἐκτάσει εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Αὔριον καλοῦνται εἰς συνεδρίασιν οἱ ἐν Ἀθήταις παρόντες βουλευταί, ἀρχομένων τῶν ἐργασιῶν τῆς βουλῆς διὰ τῆς συνήθους ἐθιμοτυπίας.—Ὁ Βασιλεὺς θέλει ἀναχωρίσῃ ἐκ Κοπενάγης μετὰ τὴν ἐκεῖθεν ἀπέλευσιν τῆς βασιλίσσης Ὄλγας, μεταβαινούσης εἰς Ρωσίαν· ἀφικνεῖται δὲ εἰς Ἀθήνας ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ προσεχοῦς Ἰουνίου.

Πτωχὴ γυνή, ἐργαζομένη μετὰ μεγάλης δεξιότητος παντὸς εἴδους ἀσπρόρουχα ζητεῖ ἐργασίαν. Τὴν συνιστῶμεν καὶ ἡμεῖς θερμότατα. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Ἔλατε μοὶ ἀπέδειξε, μοὶ ἔδωκε νὰ ἐννοήσω τὴν σατανικὴν ἐπίδρασιν, ἣν ἐξησκεῖτε ἐπ' ἐμοῦ, μέχρις οὗ τέλος αὐτὴν τὴν νύκτα ἐπροδόθης μόνος σου ἐνώπιόν μου,προσθέτων εἰς τὰ κακουργήματά σου, τὴν ἀποτροπαιοτέραν τῶν ἱεροσυλιῶν.

Ὁ Κορβὸλ ὠπισθοχώρησε κατὰ ἓν βῆμα. Πῶς ! ἐγένωσκε λοιπὸν τὰ πάντα! Πῶς; διὰ τίνος θαύματος ὁ Ροβέρτος ἐνέδαλεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Μαγδαληνῆς τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθειαν! Βραδύτερον ὁ Κορβὸλ θὰ ἐσκέπτετο περὶ πάντων τούτων σοβαρῶς. Ἤδη ἓν μόνον ἐζήτει, ἓν ἐπόθει, ἓν ἐπεδίωκε : Νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν γυναῖκά του ἄνευ θορύβου καὶ ἄνευ σκανδάλου εἰς τὸν οἶκόν των.

— Ἀγαπητὴ Μαγδαληνή, ἐπανέλαβε μὲ γλυκὺν τόνον, ἡ ἀσθενικὴ κατάστασίς σου δὲν μοὶ ἐπιτρέπει νὰ σοὶ δώσω ἐξηγήσεις τὴν στιγμὴν ταύτην. Ὡς σοὶ προεῖπον ὁ πυρετὸς συνώθησεν εἰς τὸ πνεῦμά σου φαντάσματα καὶ ἀναμνήσεις τραγικὰς τὰ ὁποῖα σὲ κάμνουν νὰ παραληρῇς ὀλίγον. Ἡσύχασε, σὲ καθικετεύω, καὶ προσπάθησον νὰ ἀποδιώξῃς τὰς λυπηρὰς ταύτας σκέψεις.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀπολέσασα τὴν ὑπομονὴν ἐξανέστη κατὰ τῆς θρασείας ταύτης ἀναιδείας. Ἀλλὰ τί νομίζετε λοιπὸν ἢ μᾶλλον τί προσποιεῖσθε ὅτι νομίζετε ; ἀνεφώνησεν. Δὲν βλέπεις λοιπόν, ἄθλιε, πόσον μῖσος, πόσην φρίκην, πόσην ἀποστροφὴν μοὶ ἐμπνέεις ; Δὲν αἰσθάνεσαι λοιπὸν ὅτι βλέπω τὰς χεῖράς σου βαμμένας μὲ αἷμα!....

— Αἱ λέξεις σου θὰ ἦσαν πολὺ βαρεῖαι, ἀγαπητή μου κόρη, εἶπεν ὁ Κορβὸλ μὲ τόνον πατρικόν, ὅτ' οὐ ὁμιλεῖ τις πρὸς πάσχουσαν. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξηγηθῶμεν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὅτε ἐλπίζω καὶ θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ ὑπερασπίσω ἐμαυτὸν ἀπὸ τὰς παραδόξους ταύτας κατηγορίας σας. Εὐτυχῆς τύχῃ μὲ ὡδήγησεν ἐπὶ τὰ ἴχνη σου, ἵνα καὶ πάλιν ἐν τιμῇ καὶ χωρὶς ὕβριν εἰς τὸ ἔντιμον ὄνομά σου, σὲ ὁδηγήσω εἰς τὸν οἶκόν μας. Εὐτυχῶς οὐδεὶς ἠννόησε τὴν ἀπουσίαν σου, ὅταν δὲ θὰ ἐπανέλθωμεν μόλις οἱ ξένοι μας θὰ ἑτοιμάζωνται διὰ τὸ πρόγευμα. Ἔλθετε λοιπόν ! Ἄγωμεν.

— Ἐγὼ νὰ ἔλθω ! Ἔχετε λοιπὸν ἐπάνω σας τὸ ἐγχειρίδιον, δι' οὗ ἐκτυπήσατε τὴν ἀτυχῆ μητέρα μου ; Διότι μόνον τὸ πτῶμά μου θὰ δυνηθῆτε νὰ παραλάδητε ἀπ' ἐδῶ.

— Ἀρχίζω νὰ χάνω τὴν ὑπομονήν, εἶπεν ὁ ἄθλιος, δραττόμενος τῆς χειρὸς αὐτῆς. Θὰ ἔλθῃς ἀμέσως ἢ θὰ σὲ φέρω διὰ τῆς βίας!

— Οὐδέποτε, εἶπεν ἡ νεᾶνις. Ροβέρτε ! βοήθειαν !

— Ἀ! ἐπικαλεῖσθε τὴν βοήθειαν τοῦ Ροβέρτου! Τὸν κατάδικον, τὸν κακοῦργον ἐραστήν κατὰ τοῦ συζύγου ! Ἐ! λοιπόν ! ἄς ἔλθῃ καὶ θὰ τὸν φονεύσω ὡς σκύλλον. Εἶναι δικαίωμά μου, εἶπεν, ἐξάγων τοῦ θηλακίου του περίστροφον. Εἶναι καθῆκόν μου νὰ φονεύσω τὸν ἀποδράσαντα τοῦ κατέργου ἄθλιον τοῦτον. Ποῖος δύναται νὰ μὲ μεμφθῇ διὰ τὴν πρᾶξίν μου ταύτην, καὶ ποῖος σκοτίζεται διὰ τὴν ἀθλίαν ὕπαρξιν τοιούτων ἀνθρώπων;

— Κακοῦργε ! εἶπεν ἡ νεᾶνις. Ἀλλὰ φόνευσε καὶ ἐμὲ λοιπόν ἥτις αὐτὸν καὶ μόνον ἀγαπῶ, αὐτοῦ εἶμαι ἀληθὴς σύζυγος ! Τὴν θυγατέρα μετὰ τὴν μητέρα. Ἐν ἔγκλημα περισσότερον ἐν τῇ πληθύϊ τῶν λοιπῶν, μήπως σὲ πτοῇ ;

— Ἀγαπητή μου φίλη, σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι οὐδεμίαν ἀποδίδω βαρύτητα εἰς ὅλας τὰς ἀνοησίας, ἃς μοὶ ψάλλεις πρὸ ἡμισείας ἤδη ὥρας. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν διὰ μίαν στιγμὴν ὑποθέσωμεν ὅτι ὅλα αὐτὰ ἀντὶ νὰ ἦναι πυρετοῦ παραλυρήματα, εἶναι ἀληθεῖς πραγματικότητες, τί νομίζετε ὅτι θὰ συμβῇ ;

— Θὰ τιμωρηθῇς διὰ τὰ κακουργήματά σου, παραδιδόμενος εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης.

— Ὄχι, εἶπεν ὁ ἄθλιος. Ἡ δικαιοσύνη θὰ σᾶς ἐκλάβῃ ὡς τρελλήν, διότι ἀφοῦ ἤδη κατηγγείλατε τὸν πρῶτον μνηστῆρά σας ὡς ἔνοχον ἐπὶ τῇ δολοφονίᾳ τῆς μητρός σας, ἤδη καταγγέλλετε τὸν σύζυγόν σας. Ἔπειτα ἔχετε τὴν ἐλαχίστην ἀπόδειξιν, τὴν ἐλαχίστην μαρτυρίαν σεῖς ἢ ὁ Δερός, ἵνα πιστοποιήσητε τὰ λεγόμενά σας. Θὰ συμβῇ λοιπόν, ἀγαπητή μου φίλη, ὅτι τὸν μὲν ἀποδράσαντα

Ο ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ἤρχισεν ὁ καύσων. Ἀλλ' ἤρχισε νὰ τίθεται εἰς ἐνέργειαν καὶ τὸ ἰσχυρότατον ἀντίδοτον αὐτοῦ: τὰ λουτρά.

Ὁ τροχιόδρομος Ἀθηνῶν Φαλήρου ἀποδαίνει ἀληθῶς εὐεργετικώτατος διὰ τοὺς πολυπληθεῖς τῶν λουτρῶν θαμῶνας, παρέχων κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐξαιρετικὰς εἰς αὐτοὺς εὐκολίας. Ὁ φιλοπρόοδος διευθυντὴς αὐτοῦ κ. Votti ἀνέπτυξε τοιοῦτον ζῆλον καὶ τόσην προθυμίαν ὅπως ἀνετωτέραν καὶ ἀπολαυστικωτέραν καταστήσῃ τὴν εἰς ἀμφότερα τὰ Φάληρα μετάβασιν τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ, ὥστε δικαίως ἐπεσπάσατο τὴν εὐγνωμοσύνην πάντων.

Οὕτω, ἰδιαίτερος συρμὸς ἀναχωρεῖ διὰ παλαιὸν καὶ ἄλλος διὰ νέον Φάληρον, ἡ δὲ μέχρι Πειραιῶς προέκτασις τῆς σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ, μὲ τὴν θαυμασίαν ἀπόλαυσιν τοῦ γύρου τῆς Καστέλλας ἀποτελεῖ ἀληθῆ ἐκδρομήν, ἀπολαυστικωτάτην, κατὰ τοὺς μεγάλους δὲ καύσωνας καὶ ἐξαιρετικῶς ζωογόνον καὶ δροσερόν.

Αἱ ὧραι ἀναχωρήσεως ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Φαλήρου ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Γραμμὴ Ἀθηνῶν Ν. Φαλήρου καὶ Ν. Φαλήρου Πειραιῶς.

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον	Ἐκ Φαλήρου εἰς Πειραιᾶ	Ἐκ Πειραιῶς εἰς Φάληρον	Ἐκ Φαλήρ. εἰς Ἀθήνας
Π. Μ.	Π. Μ.	Π. Μ.	Π. Μ.
6.—	6.—	6.20	6.40
6.40	6.40	7.—	7.20
7.20	7.20	7.40	8.—
8.—	8.—	8.20	8.40
8.40	8.40	9.—	9.20
9.20	9.20	9.40	10.—
10.—	10.—	10.20	10.40
10.40	10.40	11.—	11.20
11.20	11.20	11.40	12.—
12.—	12.—	—	—
Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ Μ.	Μ. Μ.
	12.40	12.20	12.40
12.40	1.20	1.—	1.20
1.20	2.—	1.40	2.—
2.—	2.40	2.20	2 40
2.40	3.20	3.—	3 20
3.20	4.—	3.40	4.—
4.—	4 40	4.20	4.40
4.40	5 20	5.—	5.20
5.20	6.—	5.40	6 —
6.—	6.40	6.20	6.40
6.40	7.20	7.—	7.20

Τάς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς καιροῦ ἐπιτρέποντος.

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Φάληρον	Ἐκ Φαλήρου εἰς Πειραιᾶ	Ἐκ Πειραιῶς εἰς Φάληρον	Ἐκ Φαλήρ. εἰς Ἀθήνας
Μ. Μ	Μ. Μ.	Μ. Μ.	Μ. Μ.
12.—	12.--	12.20	12 —
12.45	12.40	1.—	12.40
1.15	1.25	1.40	1.30
1.45	1.55	2.10	2.—
2.15	2.25	2.40	2.30
2.45	2.55	3.10	3.—
3.15	3.25	3.40	3 30
3.45	3.55	4.10	4.—
4.15	4.25	4.40	4 30
4.45	4 55	5.10	5.—
5.15	5.25	6.10	5.30
5.45	5.55	6.40	6.—
6.15	6.25	7.40	6.50
6.45	6.55		7.—
	7.25		7.30

Ἡ πώλησις τῶν εἰσιτηρίων εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Πειραιῶς, πλησίον τῆς Δημαρχίας τῶν Ἀθηνῶν καὶ πλησίον Ἀνακτόρων.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κατὰ τῶν ῥυτίδων. Οὐδὲν ῥυτιδύνει καὶ γηράσκει τόσῳ τὸ πρόσωπον, ὅσον αἱ μελαγχολικαὶ διαθέσεις. Ὅταν αἰσθάνεσθε ὅτι καταλαμβάνεσθε ὑπὸ μελαγχολίας ἀπασχολήσατε τὸ πνεῦμα σας ἢ ἐξέλθετε εἰς περίπατον. Ὁ περίπατος εἶναι ἐξαιρετικῶς ὠφέλιμος, διότι ἐπιταχύνει τὴν κυκλοφορίαν, ἐξαλείφει τὴν βαρύτητα τοῦ ἥπατος, ἥτις εἶναι ἡ κυριωτάτη τῆς μελαγχολίας πηγή.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Κολοκυθάκια ὀρεκτικά. Λαμβάνετε μικρὰ κολοκυθάκια, τὰ βράζετε ἐπὶ δέκα λεπτὰ καὶ τὰ ἁλατίζετε Ἀδειάσατέ τα ὡς κάμνετε διὰ τὰ παραγεμιστά. Ἰδιαιτέρως βρέχετε ψύχαν ἄρτου καλῶς ἐντὸς τοῦ γάλακτος, τὴν στίβετε καὶ τὴν λυώνετε καλῶς, προσθέτετε δύο κρόκους ὠῶν καλοβρασμένους, 50 δρ. τυρὶ ξυσμένον (διὰ 1 ὀκ. κολοκύθια) ὀλίγα ἀμύγδαλα καθαρισμένα καὶ κοπανισμένα, 2—3 γαρύφαλα, 2 κίτρινα ὠῶν φρέσκων καλῶς κτυπημένα, ἅλας καὶ ὀλίγον μαϊντανό. Ἀναμιγνύετε ὅλα αὐτὰ μαζί. Γεμίζετε τὰ κολοκυθάκια σας, τὰ τηγανίζετε μὲ ὀλίγον βούτυρον, καὶ ἐὰν θέλετε ῥίπτετε ἐπ' αὐτῶν 2—3 αὐγὰ κτυπημένα, θέτετε ἐπὶ τοῦ σκεπάσματος φωτιὰ διὰ νὰ σχηματίσσουν κρούσταν.

ΓΑΛΑΚΤΕΡΑ, ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΝΩΠΟΝ, ΚΤΛ.

Ἡ ἐποχὴ τῶν γαλακτερῶν ἤρξατο. Τὰ γάλατα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἶναι ὑγιεινότερα καὶ γευστικώτερα τῶν ἄλλων ἐτῶν. Ἡ διὰ γαλακτερῶν θεραπεία κατέστη τοῦ συρμοῦ, ἰδίᾳ διὰ τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς ἐν ἀναρρώσει, τοὺς νευρικοὺς καὶ ἀναιμικούς. Ἀφίνομεν τὰ μικρά, ὧν ἡ κυρίως τροφὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ γάλα, νωπὸν βούτυρον καὶ κρέμα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρῃ τις γάλα ἄδολον, κατόπιν τῆς συστηματικῆς πλέον καταστάσης ἀναμίξεως αὐτοῦ μεθ' ὕδατος; Συνιστᾶται ὑμῖν τὸ γαλακτοπωλεῖον τοῦ κ. **Γιαννέτσου ἐν τῇ ὁδῷ Πραξιτέλους ἀριθ. 5** ὡς παρέχον γάλα παχύ, γλυκὺ καὶ ἀρωματικώτατον, νωπὸν βούτυρον ἐπερτεροῦν καὶ τὰ ὡραιότερα τῆς Κων/πόλεως καὶ ὡὰ φρεσκότατα ἐκ τῶν ἀθηναϊκῶν χωρίων συλλεγόμενα.

ΠΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΘΕ ΩΡΑΙΟΥΣ ΠΙΛΟΥΣ

Ὑπὸ τὸ Θέατρον τῶν Ποικιλιῶν, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς Βουλῆς εὑρίσκεται τὸ νέον ἐργοστάσιον τῶν γυναικείων πίλων, διευθυνόμενον ὑπὸ δύο παρισινῶν κυριῶν, αἵτινες προσφυέστατα ἀφιέρωσαν τὴν τέχνην των aux élégantes

Καὶ ἀληθῶς ὅλοι αἱ κομψοπρεπεῖς Ἀτθίδες εἰς τὴν καλαισθησίαν τῶν κυριῶν. τούτων ὀφείλουσι τοὺς ὡραιοτάτους πίλους, οὓς φέρουσι. Ὅ,τι δ' ἰδιαίτατα, πλὴν τῆς καλαισθησίας χαρακτηρίζει τὸ ἐργοστάσιον τοῦτο, εἶναι ἡ ταχυτάτη ἐκτέλεσις πάσης παραγγελίας τὸ εὐθυνόστατον τῶν τιμῶν. Ὅλαι λοιπὸν aux élégantes. Δέχονται καὶ παραγγελίας ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἃς ἐκτελοῦσι μετὰ ταχύτητος καὶ ἀκριβείας παραδειγματικῆς

ΠΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΘΕ ΩΡΑΙΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Καθιερώθη πλέον νὰ μὴ ὑπάρχωσι δύο γνῶμαι περὶ τῆς ἐξαιρετικῆς ἐπιτηδειότητος τοῦ κ. Τσάμη ὡς πρὸς τὴν ἐπιτυχῆ κατασκευὴν ὑποδημάτων.

Οἱ ἄνδρες, οἵτινες τόσον πολὺ περιπατοῦσι, καταντᾷ νὰ φέρωσιν ἐπὶ δύω καὶ τρία ἔτη ὑποδήματα κατασκευασθέντα παρὰ τοῦ κ. Τσάμη, ἐν ᾧ αἱ κυρίαι οὐδαμοῦ ἄλλοῦ εὑρίσκουσι συνδυαζομένας τὴν στερεότητα μετὰ τῆς κομψότητος καὶ εὐθηνίας.

τοῦ κατέργου φίλον σας θὰ παραδώσω ἀμέσως τώρα εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἐὰν ἐπιμένῃς νὰ μὴ μὲ ἀκολουθήσῃς, ὁπόθεν καὶ θὰ ἀποσταλῇ εἰς τὴν ἐν Νουμέᾳ προτέραν κατοικίαν του, ἐξ ἧς ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ πλέον. Σὲ θέ,—ἧς οἱ λόγοι καὶ αἱ φράσεις θὰ προδίδωσι βεβαίως διὰ πάντας ὑπερευαισθησίαν νευρικήν, προσεγγίζουσαν ἐπικίνδυνον παραφροσύνην, ἣν καὶ αὐτὸς ὁ ἀγαπητὸς ἰατρὸς Βερναρδὲλ θὰ ἀναγνωρίσῃ, εἶμαι βέβαιος,—σέ, φίλη μου, θὰ κλείσω εἴς τι φρενοκομεῖον τῶν Παρισίων, ἐν οἷς, ὡς ἔχεις ἴσως ἀκούσει, αἱ ἀσθενεῖς δὲν εἶναι ἀπολύτως εὐτυχεῖς.

Ἄθλιε! Θὰ μὲ ἀνακηρύξῃς λοιπὸν παράφρονα, ὅπως οἰκειοποιηθῇς ἐν ἀνέσει ἅπασαν τὴν περιουσίαν μου, εἶπεν ἡ Μαγδαληνὴ μὲ ἀγρίαν φρίκην. Ἀλλ' ὄχι, προσέθηκεν, ἡ κ. Γ'ερβαὶς θὰ μὲ ὑπερασπισθῇ, ἐκδικουμένη καὶ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ της.

— Ἀλλὰ ποῦ τὴν εὗρες αὐτὴν· τὴν κυρίαν συνήγορον; εἶπεν ὁ Κορβόλ, κακῶς κρύπτων τὴν ἀνησυχίαν του διὰ τὴν ἀνάμιξιν τῆς κ. Γερβαὶς εἰς τὰς ὑποθέσεις του.

— Ναί! Ἔχω ἀκούσει ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦτο. Νομίζω ὅτι ὁ υἱός της ἦτο, καθηγητής, ὅτι ηὐτοκτόνησεν ἐξ ἔρωτος ἢ ἐξ ἀπελπισίας καὶ ὅτι ἔκτοτε ἡ δυστυχὴς αὕτη κυρία, ὑπόκειται εἰς τὰς αὐτὰς νευρικὰς διαταράξεις, εἰς ἃς καὶ σύ, φίλη μου. Θὰ μὲ κατηγορήσῃς, λέγεις, καὶ αὐτή; Ἀλλὰ δύναται νὰ ἀποδείξῃ τὸ βάσιμον τῶν κατηγοριῶν της; Ὄχι βεβαίως. Βλέπεις λοιπὸν Μαγδαληνή, ὅτι εἶχον δίκαιον ὅταν σοὶ ἔλεγον, ὅτι τὸ καλλίτερον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἔχεις νὰ κάμῃς εἶναι νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς. Ἐὰν δὲ ὑπάρχωσιν ἐδῶ ἄνθρωποι διὰ τοὺς ὁποίους ἀληθῶς ἐνδιαφέρεσαι καὶ οἵτινες σὲ συνεβούλευσαν νὰ πράξῃς ἄλλως, πείσατέ τους ὅτι σᾶς ἔδωκαν κακὴν συμβουλήν, καὶ ὅτι τὸ συμφέρον σοῦ, ὡς καὶ τὸ ἰδικόν των εἶναι νὰ ἀφήσωσι τὰ πράγματα ὡς ἔχουσι. Ἂς μᾶς ἀφήσωσιν ἡσύχους, ἂς μὴ σᾶς συμβουλεύωσι νὰ παραδῆτε τὰ πρὸς τὸν σύζυγον καὶ τὴν κοινωνίαν καθήκοντά σας καὶ εἰς ἀντάλλαγμα σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι οὐδεὶς θέλει τοὺς ἐνοχλήσει, ὅτι οὐδέποτε ἡ ἀστυνομία θὰ μάθῃ ὅτι ὁ καταδιωκόμενος Ροβέρτος Δερὸς ἐφάνη κἂν ἐνταῦθα. Γράψατε λοιπὸν εἰς τοὺς φίλους σας προσέθηκε τείνων αὐτῇ τὴν γραφίδα καὶ τεμάχιον χάρτου.

— Ὦ!! τέρας! ἀπάνθρωπε κακοῦργε! ἀνεφώνησεν ἡ δυστυχής, κατανοήσασα ὅτι ὁ ἄθλιος τὴν ἐκράτει ἐντελῶς εἰς τοὺς ὀνυχάς του. Καὶ ἀληθῶς ἔλαβε τὸ κονδύλιον, ἔγραψεν ὀλίγας λέξεις, ἔκλεισε τὴν ἐπιστολὴν της ἐντὸς φακέλου, ἔθηκεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐγειρομένη ἐν ἀληθεῖ ἀπογνώσει εἶπε: Εἶμαι ἑτοίμη, Κύριε.

Μειδίαμα ἱκανοποιήσεως διεχύθη ἀμέσως ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Κορβόλ. Τέλος πάντων! εἶπε, ἐγίνατε λογικωτέρα. Τὴν ὡδήγησεν ἀμέσως εἰς τὴν ἅμαξαν, ἣν αὐτὸς ὁ ἴδιος ὡδήγει πάντοτε, καὶ καθεσθεὶς παρὰ τὸ πλευρόν της ἐμαστίγωσε τοὺς ἵππους.

Ἵνα ἐξέλθῃ τῆς πόλεως διῆλθε τὰς μᾶλλον ἀποκέντρους συνοικίας αὐτῆς, ἔφθασαν δὲ εἰς Καρμερὲτ ἀκριβῶς τὴν 10ην ὥραν, ὅτε μόλις οἱ παρ' αὐτῶν φιλοξενούμενοι ἐξήρχοντο τῶν δωματίων των.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἀκίνητος, σιωπηλή, νεκρὰ μᾶλλον ἢ ζῶσα ἔβαινε παρὰ τὸ πλευρόν του.

Ἤδη ὁ ἥλιος ἤρχισε νὰ σκέπτηται. Τί θὰ ἔπραττε!

Ἡ ἄμεσος καὶ ἐσπευσμένη ἀναχώρησίς του τῷ ἐφάνη ἡ λογικωτέρα ἀπόφασις ἐπὶ τῇ ἀπροόπτῳ τροπῇ, ἣν παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα εἶχον λάβει τὰ πράγματα. Ἀλλ' ὄχι! Θὰ ἄφινε τότε τὴν Μαγδαληνήν, ἧς τὴν ἀπόκτησιν ὁ ἄθλιος ὠνειρεύετο πρὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου, καὶ ἥτις εἶχε καταστῇ δι' αὐτὸν πάθος παράφορον καὶ μανιῶδες. Ἄλλως τε ὅ,τι τῇ ἔλεγε προηγουμένως ἤθελεν ἀναμφιβόλως συμβῇ. Τίς θὰ ἐπίστευεν εἰς τοὺς λόγους της, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ ἰδία εἶχε κατηγορήσει προηγουμένως τὸν Ροβέρτον; Ποῖος δικαστὴς ἤθελε τολμήσει νὰ στηρίξῃ κατηγορίαν ἐπὶ τοιούτων καταγγελιῶν;

Τὰ μυστήρια τοῦ ὑπνωττισμοῦ, παραδεδεγμένα ἀληθῶς παρὰ τῆς ἐπιστήμης εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστα καὶ ἀπαράδεκτα παρὰ τῆς πληθύος τῶν ὀπισθοδρομικῶν καὶ τῶν ἀμαθῶν. Ἐνταῦθα οἱ ἰσχυρισμοὶ τῆς Μαγδαληνῆς περὶ τῆς ὑπνωττιστικῆς ἐπιρροῆς τοῦ Κορβόλ θὰ ἐθεωροῦντο γελοῖοι μῦθοι, αὐτὸς δὲ ὁ ἰατρὸς Βερναρδὲλ, ὁ μὴ θέλων νὰ ἀκούσῃ οὔτε λέξιν περὶ ὑπνωττιστικῶν φαινομένων, ἤθελε πρῶτος ἀνακηρύξει τὴν προστατευομένην του ἐντελῶς παράφρονα.

(ἀκολουθεῖ).